

РЕШЕНИЕ

№ 4437

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6566** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. М. О., [дата на раждане] Общ. М., А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Я. К., САК против Решение № 6767 от 10.06.2024 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Застъпено е становище за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Твърди се, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на изложените в бежанската история релевантни обстоятелства относно наличието на основателни опасения от преследване, както и на реална заплаха за живота на жалбоподателя при връщането му в държавата по произход. В този аспект, се сочи, че съществено значение за спазване на нормативно уредения в чл. 33, т. 1 от Конвенцията за статута на бежанците (чл. 4, ал. 3 ЗУБ) принцип на забрана за връщане („non refolement“) в държавата по произход, е обективното изясняване на актуалното към момента на постановяване на решението

обществено и политическо положение, което се твърди да не е сторено в административното производство. Поставен е акцент на неспазването на изискванията на чл. 10 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.09.2013 г. относно ползване на информация от доклади на ВКБООН и на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището при изготвяне на справката за държавата на произход, на която се е позовал административният орган. Цитирани са Указателните бележки на ВКБООН относно предоставянето на международна закрила на лица, бягащи от А. за 2023 година, в които се сочи, че ситуацията в А. прави изключително трудно оценяването на бъдещия риск от преследване, въз основа на наличната информация за човешките права, доколкото от една страна е затруднен процеса на придобиване на информация, а от друга – оценяването на предоставената и нейната достоверност, поради ограниченията в дейността на хуманитарните организации. В този аспект, се сочи, че за постигане на целите на бежанското право - защита от бъдещо фактическо преследване, административният орган е бил длъжен да изясни доколко отношението на настоящата управляваща власт на талибаните в А. не създава риск за живота и сигурността на жалбоподателя, с оглед представените доказателства за служебната ангажираност на баща му към дейността на ООН. Изложени са подробни аргументи за неправилно приложение на изискванията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Твърди се, че представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС не дава възможност за обективен прочит на релевантни факти от личния бежански профил на жалбоподателя. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган, с оглед цялостно и всестранно анализиране на информацията, съдържаща се в представените доказателства.

Жалбоподателят участва лично в проведеното съдебно заседание, подпомаган при упражняване на правото си на защита от назначения му преводач от пазу и от упълномощения процесуален представител – адв. Я. К., САК. В личните си обяснения чужденецът заяви, че изпитва опасения за собствения си живот в А. и желае да остане да работи и учи в България. Посочи, че след промяната на властта в А. през 2021 г. брат му и баща му, които са били ангажирани с работа към Мисията на ООН, са напуснали А., опасявайки се от репресии и преследване, и са се установили в И., а той е останал да се грижи за болната си майка в К.. Като причина за напускането на страната си, жалбоподателят заявява оказваният му натиск от негови родственици – братовчеди да се включи към въоръжената организация, ръководена от талибаните, на което той се е противопоставял. Посочи, че най-напред е преминал през И., впоследствие е прекарал около 2 месеца в Турция и едва след това е преминал незаконно българската граница. Моли съда да уважи молбата му за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария.

Процесуалният му представител – адв. К. е на становище, че жалбата като основателна следва да бъде уважена. Счита за недостатъчна информацията, съдържаща се и в допълнително представената от пълномощника на ответника актуална справка за политическото, икономическото и социалното положение в А., което има съществено значение за законосъобразността и обосноваването на преценката относно наличието на предпоставките за прилагане на ограничението по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Поставя акцент върху неизпълненото задължение по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на всички относими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя в държавата по произход и реалните рискове при евентуалното му

връщане. Поддържа и останалите аргументи, застъпени в жалбата, с които е мотивирано искане за връщане на преписката на административния орган, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – липса на обоснован и мотивиран отказ относно наличието на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставил неправилното приложение на материалния закон.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Х., оспорва жалбата. Застъпва становище за неоснователност и необоснованост на аргументите, с които се иска отмяна на оспореното решение. Счита, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че административният орган е постановил обосновано и законосъобразно решение, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Административен съд - София град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните и съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба, заведена с вх. № ВР13 – 261 (рег. № УП – 15 943) на 18.03.2024 г. в ДАБ при МС (л. 70 и л. 71) от М. М. О., гражданин на А., [дата на раждане] Общ. М., А., съдържаща искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България.

В деня на завеждане на молбата – 18.03.2024 г., в присъствие на преводач от пашу, е съставен Регистрационен лист (л. 67 – л. 69) и е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 63). На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 18.03.2024 г., Указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила, както и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария. Предоставен му е и списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, както и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ - МС.

Самоличността на жалбоподателя е удостоверена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради непредставяне на валидни документи, издадени в държавата по произход (л. 60). Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от значение за производството по предоставяне на закрила от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход (л. 56, л. 57 – л. 58).

В деня на завеждане на молбата за закрила жалбоподателят е бил настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) - [населено място],[жк]. Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С., съгласно Решение на Министерския съвет, както и писмена информация, съдържаща данни за местата, на които при необходимост може да получава допълнителна информация.

Към преписката е приложено становище от директора на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС – рег. № М – 6991 от 18.04.2024 г., в което на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, е посочено, че ако лицето отговаря на условията по ЗУБ, ДАНС не възразява на гражданина на А. М. М. О. да получи закрила на територията на

РБългария (л. 48).

Интервюто е проведено в присъствие на преводач от дари, при изричното изявление на кандидата за закрила, че разбира смисъла на думите при превода. Документирано е с Протокол, рег. № УП – 15943 от 09.05.2024 г. (л.43 – л. 45). Като причина за напускане на държавата си на произход през 2023 г., жалбоподателят е посочил липсата на сигурност и усещане за застрашеност, създадено му от отправяни заплахи от талибаните към баща му още от момента, в който е започнал работа към Служба на ООН. Заявил е, че това е принудило семейството да се премести от К. в [населено място], където са живели спокойно последните 17 – 18 години. Обяснил е, че негови близки родственици работят в структури на новата власт и са подновили активните си принудителни действия спрямо членове на семейството след 2021 г., посредством извършване на периодични претърсвания в дома им, снемане на обяснения за работата на баща му и причините да не напусне страната заедно със силите на ООН, мотивирали са жалбоподателя да се включи във въоръжените сили на талибаните, ограничили са възможността сестра му да посещава училище, а майка му, която била учителка, да не работи за известен период от време. Жалбоподателят е посочил, че е останал без работа, защото фирмата към която работел и се е занимавал с интериорен дизайн, спряла да осъществява дейност, което го е мотивирало също като баща си и по-големия си брат да напусне А. и да търси по-спокойно място за живеене, където да продължи да работи и да учи.

Чуждият гражданин не твърди лично да са му отправяни заплахи или да е имал проблеми заради етническата си принадлежност и религията, която изповядва. Категорично е отрекъл да е арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход, както и да е членувал в политическа партия или организации. Посочил е, че най-напред е преминал границата с И., където е останал няколко дни при баща си и брат си, след това е отишъл в Турция, където се установил за по-продължителен период – около 2 месеца и през м. март 2024 г. е преминал незаконно и българската граница.

Към преписката са приложени, представени от жалбоподателя копия на документи с превод на български език, удостоверяващи твърденията в бежанската история относно ангажиментите на баща му С. Шах към Служби на ООН в А..

На 05.06.2024 г. на председателя на ДАБ – МС е представено писмено становище от експерта провел интервюто, съдържащо предложение за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на гражданина на А. М. М. О. (л. 21).

При постановяване на оспореното Решение, административният орган се е позовал на официалната информация, отразена в Справка вх. № ЦУ-1031 от 03.04.2023 г. изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общото положение в А. и актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка (л. 22 – л. 25).

В Справката е посочено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава условия за относителна липса на въоръжен конфликт на фона на продължаващо ограничаване на основните права и свободи на гражданите на А., особено на жените и момичетата. Отчетени са – подобряване на средата на сигурност след напускане на силите на НАТО и запазване на относително равновесие на икономиката, въпреки ниското ниво, което влияе върху зависимостта на значителна част от населението от хуманитарно подпомагане. Наред с това е посочено, че макроикономическото равновесие е сериозно застрашено от

намаляващата хуманитарна помощ и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, въпреки че търговията с опиум продължава, лишавайки селското население от доходи. Уточнено е, че талибанското правителство разчита на собственото си определение за приобщаване на съществуващата преди администрация, като изключва всички политически партии и участници, които са подкрепили присъствието на НАТО в А. и са участвали в борбата през последните четири десетилетия. Същевременно е отбелязано, че пущунският етнос обикновено се свързва с талибаните, които имат мнозинство и политическо влияние в Ислямското емирство на А.. Отражено е и влиянието на промените в политическото управление в образователната система – спрял за неограничено време достъп на жени до висшето образование, и на момичета над 12 години – до средно образование. Цитирани са данни от проучване на Световната банка през 2023 г. според което 30% от жените в А. не са посещавали основно училище, а приблизително 80% от младите жени и момичета, около 2,5 милиона в училищната възраст не са записани в училище. Въведени са и ограничения в трудовата заетост на жените, които значително намаляват дела на работната сила. Отразени са данни за нападения на Ислямска държава и Фронта на националната съпротива през м. март 2024 г., прояви на строг контрол и наложени санкции от талибаните на празника на персийската Нова година Н., както и по отношение на представители на Партията на справедливостта и развитието и на специалните части.

В мотивите на оспореното решение е прието, че в изложените по време на интервюто релевантни за бежанската история фактически данни не се съдържат такива, от които може да се приеме, че жалбоподателят е напуснал държавата си по произход поради преследване заради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Поставен е акцент върху липсата на твърдения за отправяни заплахи към личността на търсещия закрила по нито една от посочените причини, включително и за опасения от преследване. Отражено е, че не са установени данни, а и не са изложени твърдения афганистанският гражданин да е бил преследван, включително и да изпитва опасения от евентуални бъдещи подобни заплахи, имащи значение при преценката относно наличието на основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Заявеното усещане за застрашеност, обосновано с твърдения, че баща му е бил служител в служби на ООН до установяване на официалната власт на талибаните, е възприето за недостовърно с оглед представената информация за актуалното политическо и икономическо положение в страната. Направен е извод за липса на обективни данни за предприети дискриминационни мерки, нарушаващи правото на живот на кандидата за закрила в държавата му на произход, включително и за реални действия на преследване както от държавни органи, така и от организация/и, на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административния орган, изложените причини от жалбоподателя, които са го мотивирали да напусне А. не са правнозначими за търсената международна закрила, доколкото чрез тях не могат да бъдат установени дори и лични опасения. Прието е, че в настоящия бежански казус не може да се приложи принципът на съмнение в полза на кандидата, с оглед противоречията в бежанската история и изразената обща неудовлетвореност от положението в страната по произход. Така е обоснован извод, че жалбоподателят е мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила.

Въз основа на тези факти, е направен извод, че молбата за предоставяне на

международна закрила на територията на РБългария е подадена единствено с цел получаване на закрила. Под съмнение са поставени изложените твърдения за наличие на опасност и реален риск от застрашеност при завръщане в държавата по произход, като в този аспект са отчетени данните за изминалия значителен период от време от напускането на държавата по произход и настъпилата положителна промяна в средата на сигурност, включително и досежно социалното положение, макар и на незадоволителното му общо ниво.

По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ административният орган е приел, че бежанската история не съдържа твърдения за наличие на реална опасност при връщане в държавата на произход, жалбоподателят да подлежи на наказание, свързано с лишаване от живот (смърт или екзекуция). В този аспект, са изложени съображения и за липса на обективни данни, въз основа на които може да се приеме, че М. О. е напуснал А. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, както и да е бил обект на неправомерни посегателства или да е бил подложен на насилие. Прието е, че към момента положението в държавата по произход не дава основание да се приеме, че степента на несигурност е достигнала ниво на безогледно насилие с опасност от тежки посегателства, което да предпостави предоставянето на закрила на базата на общата ситуация в страната. Направен е извод, че жалбоподателят не е бил изложен, а и не съществува риск от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не са установени данни за добре обоснован страх от преследване, както и за заплаха за живота му, за да се приеме, че попада в уязвима група, поради което е отказано и предоставянето на хуманитарен статут.

Обжалваното Решение № 6767 е постановено на 10.06.2024 г. от председателя на ДАБ при МС (л. 16 – л. 20) и е връчено на жалбоподателя в присъствието на преводач на 19.06.2024 г. (л. 20).

От процесуалния представител на ответника се представиха актуални към 24.06.2024 г. и 30.09.2024 г. Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС вх. № ЦУ – 1525 от 24.06.2024 г. и вх. № ЦУ – 2033 от 30.09.2024 г. за политическата и икономическата обстановка в А. (л. 100 - л. 106 и л. 122 – л. 135), приобщена като доказателство по делото.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 19.06.2024 г., а жалбата е заведена на 27.06.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечаващи ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя.

Въз основа на приобщените доказателства е установено по несъмнен начин, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*дари*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на

международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач на заявления от него разбираем език - дари. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му.

В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои доводи, без ограничения за представяне и на доказателства в подкрепа на твърденията.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България, а именно – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. В Регистрационния лист, както и в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ жалбоподателят е посочил, че е [дата на раждане] в провинция К., [община], Ислямско емирство А., гражданин е на А., с етническа принадлежност – пащун, мюсюлманин – сунит.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че изложените, по време на интервюто, причини за напускане на държавата на произход не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавни органи, от партии или организации или недържавни субекти в страната си на произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че един от братят му и баща му са напуснали А., но майка му, по-малкият му брат и две от сестрите му продължават да живеят там. Кандидатът не твърди да е бил заплашван лично или спрямо него да е упражнявана някаква форма на насилие. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти, а и от правителството на талибаните в периода след 2021 г. Не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Изложеното, дава основание на съда да приеме, че обосновано и законосъобразно административния орган е приел, че липсват законовите основания на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Споделима е и преценката за липса и на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен хуманитарен статут на чужденец, освен че същият не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си по произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; както и на

тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

В представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, на която се е позовал в мотивите на решението си административният орган, се съдържа информация, че областта, в която е живял със семейството си жалбоподателят не е територия на „въоръжен конфликт“. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, е направен обоснован извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. Направен е обективен анализ на представена от него информация по повод на подадената молба за закрила, въз основа на който е прието, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплаха за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечаващи правото на лично участие и на защита. В мотивите на административния акт на анализ е подложена и информацията в представените доказателства от жалбоподателя.

Приобщените в съдебното производство актуални справки за общото политико – икономическо положение в А. не дават основание за различен извод относно законосъобразността на проведеното административно производство. Жалбоподателят твърди, че е напуснал държавата си по произход в края на 2023 г. почти 2 години след установяване на властта на талибаните, но не сочи през този период спрямо него лично да са прилагани репресивни мерки, да е упражнявано насилие или да е бил подложен на преследване.

Последната представена справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, актуална към 30.09.2024 г. съдържа информация за отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, според които повечето мъже – служители в държавните министерства са били помолени да се върнат на работа, като за целта през пролетта на 2022 г. е създадена комисия, за да се улесни връщането на политически и военни личности в изгнание. Отразено е, че Международната кризисна

група отчита спорадичен характер на репресиите и относително нисък брой, въз основа на които е направено заключение, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“. Посочено е, че нарушенията на амнистията са обяснени с прояви на лична неприязън, а не на възприета политика на правителството. Потвърдена е позицията, че настоящата власт е декларирала желание служители на бившата афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици, като е започнала кампания за набиране на бивши служители от Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност. В този смисъл, не са налице обективни данни, установени от събраните по делото доказателства, включително и в дадените от жалбоподателя лични обяснения за наличие на реален риск от преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, при връщането му в държавата на произход. Подобен извод не може да бъде изведен от представените актуални Справки за положението в А. и по отношение на твърдяното опасение в жалбата, че жалбоподателят може да бъде обект на преследване дори и само заради напускането на страната, което се твърди да е възприемано като демонстрираното желание за възприемане на западен модел на поведение, несъответен на обичайните норми на поведение в А..

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за обоснованост и законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

От процесуалния представител на ответника не е заявена претенция за разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Направените разноски за възнаграждение на участвалия в съдебното заседание преводач от арабски език, в размер общо на 170,00 лева остават за сметка на бюджета на Съдебната власт, съгласно разпоредбата на чл. 92 от ЗУБ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 4 във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. О., [дата на раждане] Общ. М., провинция К., А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Я. К., САК против Решение № 6767 от 10.06.2024 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

